

Samen Kerken.....

Samen leven

Het is vrijdagmiddag 13 april als ik mijn gedachten hier opschrijf. Er woedt een gruwelijke strijd in Syrië (en overigens nog op veel meer plekken op onze wereld). Een strijd die al jaren duurt. Een strijd die met zeer ongelijke middelen wordt gestreden. En ik vraag me voor de zoveelste keer af; "Hoe kan het toch dat mensen de menselijkheid uit het oog verliezen en elkaar vermoorden?". En hoeveel levens zijn verwoest terwijl mensen niet van het leven beroofd zijn? Hoeveel leed voor hoeveel jaren is en wordt hier nu gezaaid? Hoe kan het toch dat we dan nog durven pochen over nog snellere en "betere" raketten. Ik kan nog beter alles vernietigen dan jij! Pas jij maar op!

Onwillekeurig komt het lied van "the Black Eyed Peas" in mij op – where is the love?

*What's wrong with the world, mama
People livin' like they ain't got no mamas
(wat is er mis met de wereld?
Mensen leven alsof ze geen moeders hebben).*

Elke dag hoor ik op mijn werk in het Dijkhuis en andere huizen van Triviummeulenbeltzorg verhalen van mensen in hun laatste levensfase, van zieke mensen en weet ik uit eigen ervaring over wat er werkelijk toe doet als het leven zijn grens lijkt te naderen. Verhalen over relaties met dierbaren, vader en moeder, broers en zussen, kinderen, vrienden. Over hoe belangrijk die relaties in een mensenleven zijn. Ik hoor geen verhalen over hoe geweldig het leven is geweest omdat je de baas bent geweest of, omdat je iedereen je wil kon opleggen of, omdat je geweldig veel geld verdient hebt. Of omdat je jezelf geweldig vind omdat je zo vernietigend bent geweest. Toch lijken deze zaken soms het belangrijkste in het leven als ik het nieuws zie en hoor. Hoe is dat mogelijk? Kay Pollak, schrijver en filmmaker schrijft dat elke mens leeft vanuit liefde of vanuit angst. Liefde en angst kunnen elkaar afwisselen, maar niet tegelijkertijd bestaan, zegt hij. Als ik dat in mij laat "zingen" dan is de vraag WHERE IS THE LOVE heel terecht lijkt mij. En als ik mezelf zou vragen ben je weleens bang voor de ander dan kan ik niets anders zeggen dan ja ik ben soms bang voor mensen. Misschien is het goed om die angst onder ogen te komen. Misschien kan ik liefde vinden

om die ander toch ruimte te geven in mijn leven. Het moet toch ergens beginnen.

“Sing with me, you all” zingt “the Black Eyed Peas”. Misschien ligt daar wel een geheim; Zing met me mee want ik ben misschien wel bang voor je maar ik kan ook niet zonder je. Help me de angst overwinnen. Houd van mij. Zou je dat kunnen en willen?

Bert Maathuis.